

ת"פ 7634/09/15 - מדינת ישראל, ענף תביעות מחוז ירושלים נגד אנטוני ברמס דקנס (עציר)

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 7634-09-15 מדינת ישראל נ' דקנס(עציר)
תיק חיצוני: 217915/15

בפני	כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון
המאשימה	מדינת ישראל ענף תביעות מחוז ירושלים
נגד	
הנאשם	אנטוני ברמס דקנס (עציר) על-ידי עו"ד נ' קאופמן

החלטה

החלטה זו עניינה בטענות מקדמיות, שהעלתה ההגנה בישיבה מיום 25.10.15. הצדדים הגישו פירוט עמדותיהם בכתב, בימים 29.10.15 ו-1.11.15.

העדר סמכות מקומית

1. במישור זה הועלו שתי טענות. ראשית, בישיבה האמורה טענה ההגנה כי העבירה לא בוצעה בישראל. בהמשך, בעמדה שהוגשה בכתב, שינתה ההגנה את טיעונה וגרסה כי אפשר שהעבירה לא בוצעה במחוז ירושלים.
2. את הטענה האחרונה העברתי לתגובה נוספת של המאשימה, שלא התקבלה במועד. ברי, כי ההכרעה בה נשענת על הנתונים שבידי הצדדים ואינם בפני בית המשפט בשלב זה. לכן, החלטה זו לא תתייחס אליה. הצדדים יוכלו להתייחס אליה בדיון הבא.
3. אשר לטענה הראשונה, אין בידי לקבלה כבסיס לביטול האישום. לפי עובדות כתב האישום (שעליהן, בשלב זה, מתבססת ההחלטה) האיומים הושמעו בשיחות טלפון אינטרנטיות בין הנאשם לבין המתלוננת. האחרונה, כך צוין, מתגוררת בישראל. כפי שצוין בעמדת המאשימה, די בכך שדבר איום נקלט בידי אדם המצוי בישראל כדי להוות עבירה שבוצעה "כולה או מקצתה בתוך שטח ישראל" (סעיף 7(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977).

לא בוצעה עבירה

4. הנאשם טוען כי אין מקום להעמידו לדין בגין הדברים שנטען כי נאמרו על ידו למתלוננת.

5. ההכרעה בטענה מקדמית זו נסמכת על העובדות הנטענות בכתב האישום (סעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982). השאלה היא האם עובדות אלה, אם תוכנה, מגלות עבירה של איומים.
6. ההכרעה בשלב זה נשענת, כאמור, על הנטען בכתב האישום. עיון באמירות המיוחסות לנאשם מעלה כי לא ניתן לקבל שכתב האישום אינו מגלה עבירה. העבירה הרלבנטית היא עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, העוסקת במי ש"מאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו". העבירה מבקשת לגונן על הפרט, בדגש על שלוות נפשו, מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין, וכן לגונן על חופש הפעולה והבחירה שלו שעלולים להיות מושפעים מן האיום (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 6.9.1989)).
7. בכתב האישום נטען כי הנאשם, שנפרד מהמתלוננת ולהם ילד משותף, אמר למתלוננת שאם לא תשוב לחיות עמו בצרפת, הוא יגיע לישראל וייקח ממנה את ילדה. אמירה זו אם תבוסס, בכפוף לבירור נסיבות אמירתה ובשים לב לכך שמדובר באיום על אם כי בנה ייגזל ממנה, מעלה עבירת איומים. אשר לאמירה מושא האישום השני, בו נטען כי הנאשם אמר למתלוננת שיגיע לישראל, יעשה לה "בלאגן" ליד הוריה "ואז אתאבד מול ההורים שלך", הרי שמדובר בסוג האמירות שאת מהותן יש לברר בשים לב לנסיבות אמירתן, דבר שיבורר בהליך ההוכחות. לשלב זה, די בסיכוי סביר כי אמירה זו תתחוויר כניסיון להלך אימים על המתלוננת, וסיכוי שכזה קיים לטעמי.
8. אני דוחה את הטענות המקדמיות האמורות. בכפוף להתייחסות הצדדים לטענה הנוספת אליה התייחסתי בפסקאות 1 ו-2 לעיל, תערך ההגנה לאפשרות כי תידרש להשיב לאישום בדיון הבא.

ניתנה היום, כ"ד חשוון תשע"ו, 06 נובמבר 2015, בהעדר הצדדים.